

'In de nachten kon ik niet schuilen'

VAN VRIENDSCHAP TOT VERRAAD



Yentle bezoekt reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele met meerdere levensvragen waarop ze graag antwoorden wil hebben. Eén vraag gaat over haar angst voor het duister. Er komt een vorig leven aan het licht van een oud-Egyptische tempelpriester en een veroordeling, gebaseerd op jaloezie. Geen vervloeking, maar schuldgevoelens beperken Yentle in haar kracht. Ze bevrijdt zichzelf van haar angst voor het donker door naar de schaduwkant van haar ziel te kijken.

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Yentle (49) is een intelligente en sensitieve vrouw, begaan met mens, dier en natuur. Ze is alleenstaand en woont in een eenvoudig houten chalet in een bosrijke omgeving. Op die rustige, prikkelarme plek voelt ze zich thuis. Ze komt kwetsbaar op me over wanneer ze zegt: “Ik geloof in liefde en licht, zuiverheid en integriteit. Toch voel ik me ook regelmatig boos, vooral wanneer anderen onterecht over me oordelen.” ’s Nachts wordt ze weleens overvallen door ‘al dat duister om haar heen’. Onzeker is ze ook. “Ik vind het moeilijk om kansen te grijpen in het leven, ik houd mezelf klein, ik gebruik mijn talenten niet optimaal.” Muzikale Yentle vindt het lastig om op een podium te staan. “Ik wil al dat moois graag delen met anderen, maar ik durf niet vanuit ontspanning te zingen of een instrument te bespelen.” In vergaderingen vermijdt ze het geven van haar eigen mening en als ze dat wel durft en doet, is haar stem zacht en amper verstaanbaar. “Hoe komt dat toch?”

Niet in kracht durven staan

Een vorig leven waarin Yentle jong stierf verklaart deels waarom ze zich nu klein houdt, maar dat is niet de enige reden. Tijdens ons gesprek vang ik beelden op van Yentle als man in een ander leven, in het oude Egypte: als een tempelpriester, die samen met zijn beste vriend energiewerk doet. De twee vrienden leren omgaan met energiekrachten, krijgen lessen in lichte en donkere energie, leren werken met de Ankh en krijgen hun verdiende inwijdingen. Maar een uitgesproken oordeel beëindigt hun vriendschap. Een verre van zuiver oordeel, dat op zielsniveau doorwerkt tot op de dag van vandaag.

Het zijn niet altijd slachtofferervaringen die voor hedendaagse problemen zorgen. Schuld- en schaamtegevoelens voortkomend uit ouderschap, kunnen iemand ook kleinhouden. Een ziel kan zichzelf straffen na een gemaakte fout, zodanig dat er in opvolgende incarnaties geen bloei meer tot stand komt van bepaalde talenten. Hoewel Yentle dolgraag wil vertrouwen op licht, liefde en zuiverheid, ergert ze zich aan ‘het duister’ en aan mensen die ongefundeerd hun mening geven of hun ‘oordeel vellen’. Ze houdt zich klein in haar muzikale talent en spreekt zacht, alsof ze geen recht heeft om zichzelf te laten zien en horen. Dat recht heeft ze wel, maar oude spijt houdt haar tegen.

In grote lijnen schets ik de gebeurtenissen uit dat leven en adviseer ik Yentle om dat wat ze te weten komt, thuis uit te schrijven. Hopelijk kan ze dan, na zoveel eeuwen, zichzelf vergeven. Vergiffenis is vaak de sleutel tot bevrijding. Verder kan ik haar geruststellen dat er van een vloek geen sprake is. Het gaat om geloofsovertuigingen die belemmerend (na)werken. Oude aannames die ontkracht kunnen worden door te begrijpen dat spijt, schuld, schaamte en berouw een keer stoppen. Gedane zaken nemen geen keer, maar inzicht over het hoe en waarom van ‘iets duisters’ - en ervan geleerd hebben dat niet meer te doen - kan wel de-

*‘Ik zag hoe mijn vrouw naar je keek, vol bewondering.
Het maakte me intens jaloers’*



‘Er is veel mogelijk als je met een Ankh werkt en weet wat te doen’

gelijk verlossend werken. Yentle kan zichzelf bevrijden van een oude last, als ze het aandurft om de zwarte bladzijde uit haar zielsverleden nader te bekijken.

Twee vrienden

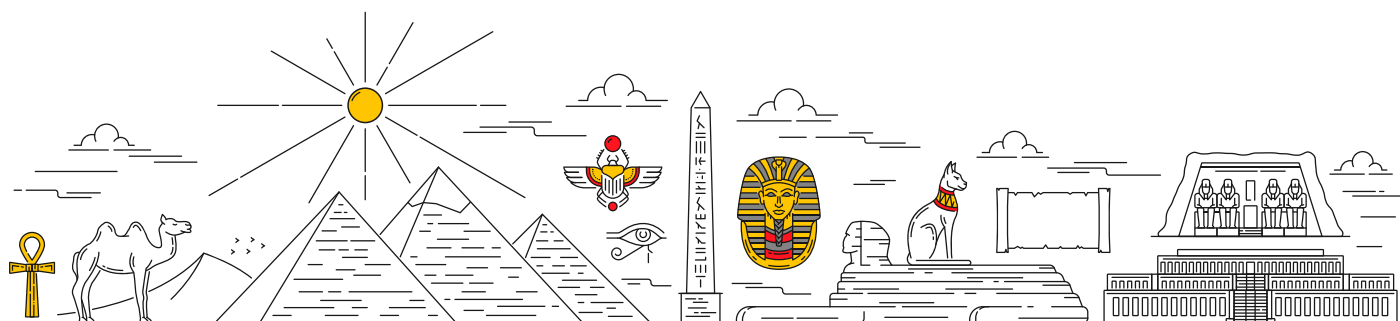
Yentle: ‘Wij konden het goed vinden, jij en ik. We volgden samen lessen tijdens onze opleiding tot tempelpriester. Je was slim en knap, had humor. Lastig om je niet te mogen. Dat vond ook mijn jonge, mooie vrouw. Ik zag hoe ze naar je keek, vol bewondering. Het maakte me intens, hels jaloers. Zoals zij naar jou keek, zo had ik haar nooit naar mij zien kijken. Wel met warmte en respect, maar niet met bewondering. Het deed zeer. Er was nóg iets wat me jaloers op je maakte. Meerdere inwijdingen kreeg je, vrij kort na elkaar. Het leek je nauwelijks moeite te kosten. Terwijl ik dag en nacht ploeterde om vooruit te komen en veel oefende, ook als anderen dachten dat ik rustte of sliep. Schitterend vond ik het, om te ontdekken wat er allemaal mogelijk was met geluid, klanken, trillingen, licht. Het gaf me een bijzonder rijk en machtig gevoel. En – dat kan ik nu zeggen – ik voelde me steeds meer verheven boven de ‘gewone’ mens. Bij jou was dat anders. Je had een wonderschone integriteit en zuiverheid en je schoot vooruit in het energiewerk, sneller dan ik bij ieder van onze studiegenoten zag. De jaloezie en het schaduwwerk, waar ik me in de avonduren en ’s nachts mee bezighield zonder dat de meesten dat zagen, maakten me ziek in mijn hart en hoofd. Ik voelde me speciaal, omdat ik van de hoofdpriester recht mocht spreken. En ik zag ook daadwerkelijk of mensen logen of dat ze de waarheid spraken. Er is veel mogelijk als je met een Ankh werkt en weet wat te doen.

Toen werd jij binnengeleid in de rechtszaal. Iemand had je ergens van beschuldigd. Je liep fier rechtop, zag er stralend uit. Je keek om je heen en toen naar mij. Jouw ogen ontmoetten de mijne. Open, eerlijk, rechtstreeks. De angst die ik in de ogen van velen zag die voor me werden geleid, zag ik bij jou niet. Je keek vriendelijk. In een flits was me duidelijk dat je de waarheid sprak, en dat was wat ik had

moeten zeggen. Maar het beeld van mijn vrouw, hoe ze meermaals naar jou had gekeken toen we elkaar buiten de tempel waren tegengekomen, sprong voor mijn ogen. Mijn jaloezie over je laatste recente inwijding, waar ik nog niet aan toe was en die ik zo hard begeerde, deed mijn hart en bovenbenen verkrampen. Plots zei ik datgene wat ik nooit had mogen zeggen, wat ik zoveel jaren nadien betreurde, maar het was al gebeurd. Ik zei, na de door mij uitgevoerde klank- en lichttest, dat je loog! Vol ongeloof staarde je me aan. Ik probeerde je blik te negeren. Je ogen veranderden van vriendelijk en vol vertrouwen in een blik van verbazing en daarna van afgrijzen. Uren hadden we samen gestudeerd, gepraat over wat ons bezighield. Je kon het niet geloven. Maar je werd weggeleid, om de volgende dag terechtgesteld te worden.

Die nacht wist ik heel goed wat ik had gedaan, maar ik had het lef niet om naar de hoofdpriester te gaan en te bekennen wat ik had gedaan. Dat zou het einde van mijn carrière betekenen. Alle mensen die me hoog achtten, zouden me nooit meer accepteren, inclusief mijn vrouw. Ik liet het gebeuren, je dood. Je laatste blik naar mij toe, het besef wat ik had gedaan, het liet me niet meer los. Ik kon niet meer slapen, werd intens moe, kon geen zelfliefde meer vinden. Naar anderen toe deed ik net of er niets aan de hand was. Overdag lukte het me steeds beter te vergeten wat ik had gedaan. Maar de nachten... De nachten waarin je steeds naar me toekwam, me aankeek, met zo’n intense blik. In de nachten kon ik niet schuilen, niet vergeten wat ik had gedaan. Ik kon niet huilen en spijt om het verraad van mij naar jou voelde ik de eerste jaren niet. Nee, het was nog erger. Eerst had ik vooral spijt, omdat ik wist dat ik mijn integriteit had verloren. Het ging steeds om mij. De machtswellust in mij had gewonnen,





het duister had gewonnen. Daar schaamde ik me voor. En tegelijk was ik blij dat mijn vrouw nog bij me was. Ik was zo bang dat ze bij me weg wilde gaan, naar jou. Ze was mijn lichtpunt. Wist je wel hoe leuk ze jou vond? Zelfs met haar kon ik niet delen wat me al die nachten dwarszat. Ze zou me hebben gehaat en alle liefde en respect voor mij verloren zijn. Mijn vrouw was integer en lief, dit zou ze nooit van me hebben geaccepteerd.'

Spijtbetuiging

'Beste vriend van lang geleden. Ik heb onze vriendschap verraden, je ten onrechte ter dood laten veroordelen. Het heeft me jaren uit mijn slaap gehouden, tot aan mijn dood. En ook daarna vond ik lang geen rust. Schuldgevoel en schaamte liet ik niet zomaar los. Nog steeds vraag ik me wel eens af of ik het ego nu voldoende in de teugels heb. Wel weet ik dat het me intens spijt, wat ik je destijds heb aangedaan. En dat ik tegenwoordig integriteit en zuiverheid boven machtsgevoelens wil plaatsen. Pas na mijn dood kon ik me in jou verplaatsen. Pas na de overgang van leven naar dood zag ik hoe weinig ik had begrepen van vriendschap, van diverse vormen van liefde. Lang dwaalde ik in het schemerduister. Ik wilde je niet tegenkomen in het hiernamaals, was daar als de dood voor. Gaandeweg, na veel gedraal, begreep ik eindelijk wat ik je had afgenomen. Ook kwam ten slotte het besef wat ik, via jou, anderen had ontnomen. Je had zoveel mensen kunnen helpen en dat zou je glorieus, eerlijk en met liefde hebben gedaan. Vriend van toen, veel te laat bied ik je mijn excuses aan. Ik heb na zeer lange tijd deze les geleerd. Geleidelijk aan leerde ik tijdens meerdere levens over ware vriendschap, pure liefde en integriteit. Ook heb ik ervaren hoe het is om in andere levens als onschuldige, als liefdevolle mens te worden gedood. Ik wil graag mijn talenten weer in kunnen zetten, maar nu ten goede van anderen. Alleen vanuit zuiverheid, Licht en Liefde. Ik smeed je om vergiffenis. Ik weet dat ik veel vraag. Jouw



© Tekst: Marianne Notschaele-den Boer, RHA Publishing, www.vorigelevens.nl.

'Plots zei ik datgene wat ik nooit had mogen zeggen: dat je loog!'

vergeving zou me sterken in het besef dat de inzet van mijn talenten voor anderen op een puur zuivere, liefdevolle manier weer mag en zelfs hard nodig is. Alsjeblieft, laat me de vloek die ik over mezelf heb uitgesproken - dat ik mijn krachten nooit meer zou gebruiken - opheffen. Het ga je goed. Ik bid, dat je in de Liefde bent blijven geloven. Het spijt me intens, dat ik je verraden heb. Het is één van de pijnlijkste lessen die ik heb geleerd. Vergeef me alsjeblieft, in Licht en Liefde, Yentle.'

Van schaduw naar licht

Tempelpriesters in het oude Egypte waren zich bewust van het grote energieveld dat zich uitstreckte na de dood: het hiernamaals. Ze waren onder andere in staat om door middel van krachtig energiewerk, al dan niet met de Ankh als hulpmiddel, contact te maken met zielen uit het dodenrijk. Omgekeerd ging men ervan uit, dat reizende zielen in het dodenrijk ook de levenden konden bereiken om ze alsnog ter verantwoording te roepen voor hun daden. Overdag hield de tempelpriester zijn emoties in bedwang, maar 's nachts werd hij gekweld door schuld- en schaamtegevoelens. Hij was doodsbang om zijn overleden vriend onder ogen te komen. Pas vele levens later kwam het werkelijke zielsbesef wat 'hij' had gedaan. In haar huidige leven heeft Yentle een schoon geweten. Zij mag 's nachts zonder angst doorslapen in haar houten chalet, al is het buiten nog zo stil en donker. Het voorbije leven waarin 'het duister' overheerste, behoort tot het verleden. Haar oordeel over anderen is nu genuanceerd. In Licht en Liefde mag ze zichzelf gaan omarmen. Yentle kan met een gerust hart op een podium staan en haar krachtige energie weer laten stromen. Haar muzikale talent zal anderen dit keer inspireren. •